

Arrest

nr. 278 719 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2019 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 278 718 van 14 oktober 2022.

Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naam, voornaam: E. (...) H. (...), F. (...)

geboortedatum: (...) 1984

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als S. (...) A. (...). geboren op (...) 1985, nationaliteit: Libië; wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41, tweede lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing stelt: "Krachtens artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker

Verzoeker leeft hier met zijn Belgische partner. In de beslissing van ontvankelijkheid van de aanvraag 9bis VW werd de relatie niet gezien als kerngezin terwijl zij leven als man en vrouw sinds 2017. Er werden tal van stukken toegevoegd.

Er werd geen rekening gehouden met zijn situatie en zijn familiale belangen.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd en niet redelijk tot stand gekomen. De motiveringsplicht is geschonden.

De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 Vw.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de situatie van de verzoeker, meer bepaald met zijn werkwillemheid, zijn kansen om verder te blijven werken, zijn gezinsleven met zijn Belgische partner enz. Omtrent zijn professionele kansen werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9bis niet(s) gemotiveerd.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.

-Er wordt tevens geen rekening gehouden met de pandemie die over heel de wereld heerst.

Verwerende partij kon onmogelijk redelijkerwijs tot de bestreden beslissing komen minstens had moeten en kunnen voorzien dat de uitvoering van de bestreden beslissing naar Marokko wiens medisch verzorgingssysteem zwaar onder druk staat niet mogelijk zou zijn zonder schending van het non-refoulementbeginsel.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende geen enkele overweging ter zake heeft gemaakt.

-Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2 Verzoeker voert de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de voormelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nu verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen.

Het volstaat dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van verzoeker rekening werd gehouden.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op 20 juni 2022. Diezelfde dag nam de gemachtigde eveneens een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde. Uit die laatstgenoemde beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde een afweging heeft gemaakt omtrent verzoekers gezinsleven. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn situatie en familiale belangen.

Vervolgens beroept verzoeker zich op een schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht aanhaalt zijn: zijn werkwillegheid; zijn kansen om verder te blijven werken en zijn gezinsleven met zijn Belgische partner. De Raad kan opnieuw dienstig verwijzen naar de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende zijn verblijfsaanvraag die op dezelfde datum als de huidige bestreden beslissing jegens verzoeker werd genomen. Hierin heeft verweerder reeds geoordeeld dat het hebben van een job en een gezinsleven in België verzoeker niet verhindert om minstens tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om zich in de regel te stellen met de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Verzoeker kan dan ook moeilijk voorhouden dat indien verweerder van dit element op de hoogte was, hij had kunnen afzien van het nemen van de bestreden beslissing. Uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 20 juni 2022 blijkt immers dat verweerder reeds van deze informatie op de hoogte was. Een schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest wordt niet weerhouden.

Tenslotte voert verzoeker aan dat er geen rekening is gehouden met de pandemie die over de hele wereld heerst. Hij stelt dat een terugkeer naar Marokko niet mogelijk is aangezien het Marokkaans zorgsysteem volgens hem zwaar onder druk staat. Verzoeker lijkt hiermee te willen doelen op een schending van het beginsel van non-refoulement.

De Raad merkt op dat de corona-pandemie vooralsnog moet worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er nog enige reisbeperkingen bestaan die het hem onmogelijk zouden kunnen maken om terug te keren naar het land van herkomst. De corona-pandemie doet verder geen afbreuk aan het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij illegaal in het Rijk verblijft.

Bovendien is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico op besmetting bestaat. Verzoeker toont niet aan dat er tijdens de reis naar en/of in zijn land van herkomst een aanzienlijk groter risico bestaat om besmet te worden met het COVID-19 virus, dan dat dit in België het geval is. Er worden geen concrete elementen aangebracht waaruit kan worden opgemaakt dat er reden is om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst besmet zal worden met het voornoemde virus. Evenmin blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand zodanig slecht is dat hij vatbaarder en/of kwetsbaarder is dan anderen.

Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van de corona-pandemie geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij maakt evenmin een schending van het beginsel van non-refoulement aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN